

Val '94

Sylvester Jacobsen, valemni Javnaðarfloksins í Eysturoy

Nú skulu vit líta frameftir

- Vit seta okkum sum mál at lætta um skattatrygging og at bøta um umstøðurnar hjá illa stöddu barnafamiljum. Náa vit hesum er nógv vunnið. Men tað verða tung tøk, sum krevja dirvi og áræði, hesum mugu allar góðar kreftir virka fyri, sigur Sylvester Jacobsen, valemni Javnaðarfloksins í Eysturoy.

At stóðan í Føroyum er ring í dag og at álvarslig stig mugu takast fyri at bøta um stöðuna, eru allir flokkar og valemni samd um.

Javnaðarflokkurin fór til val fyri skjótt 4 árum síðani við einum greiðum málsetningi fyri framan. Hesi og hasi mál skuldu loysast.

Hugsu vit um hin einstaka, teg og meg, so hava tey flestu okkara sett okkum eitt mál í lívinum. Sum unglingi hugsar ein fyri sær eina útbúgving, eitt starv, familju við børnum, hús og heim. Vit vilja fegin gera karmarnar um tilveru okkara so góðar, at teir verða til gleði og signing fyri hin einstaka og fyri tey menniskju, ein fekk at liva og virka ímillum. Slíkan málsetning hava tey flestu okk-

ara og alt verður gjørt fyri at rækka hesum máli.

Tað er hetta, sum ger lívið so spennandi at liva, at ein alla tíðina er upptikin av nøkrum ókendum, kunnu vit siga, uttan slík mál er trupult at síggja nakra meining við tilveruni.

Hvussu náa vit einum slíkum máli, kunnu vit spyrja.

Jú, eitt kunnu vit vera vís í, at eitt slíkt mál koma vit ikki sovandi til. Tað má kempast og stríðast og hvør dagur verður sostatt ein avbjóðing.

Tað verða lótur, har vit uppliva víðrák og alt gongur, sum vit høvdu ætlað, men so komu tey myrku skýggini á luftini og drógu saman um og vit kundu mótgongd.

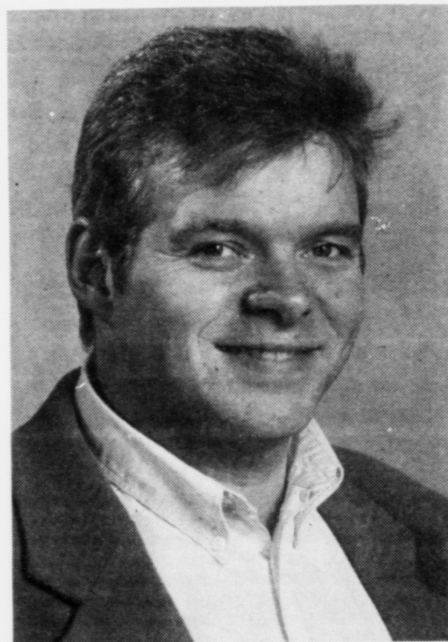
Hesar lótur vóru ofta sera torførar at koma ígjøgnum. Tað var sum alt gekk ímóti og vit høvdu bestan hugin at gevast, sjálvsálitið sveik, lívsgleðin kølnaði og ein sá onga meining við tí heila, hetta var av sonnum ikki tað vit høvdu væntað og ætlað. Slíkar lótur eru hugtýngjandi og ein blívur skjótt beiskur. Beiskur inn á samfelagið, politikararnar, bankarnar, arbeiðsgevaran, ja stutt sagt inn á alt. Trúgvinn uppi á rækka málinum var nú bert sum ein lítill prikkur í havsbrúni. So hendi tað gleðiliga, at eitt ljóspunktur var at hóma, tað vóru umstøður, sum broyttust og ein fekk trúna aftur. Nú sá ein aftur málið fyri framan, men fyrri at náa tí mátti ein broyta ætlanina,

ein hevði havt og leggja á nýggjan bógv og gera so og so.

Væl veit eg at tað hjá mongum familjum í dag sær svart út fyri framan, bæði fyri tey, sum fóru, og tey, sum nýðast at fara frá húsi og heimi. Alt tað, tit hava bygt tykkum upp, sá tit nú raplað niður.

Dúgliga verður kjakast um hvør hevur ábyrgdina av hesum.

Nú má vend koma í. Alt tos um farna tíð má halda uppat. Vit kunnu ikki nýta okkara kreftir uppi á tað farna, men heldur líta frameftir. Vit í javnaðarflokkinum hava sett okkum sum mál at økja virksemd aftur í landinum, soleiðis at fólk færa arbeiði, trúgv og álit aftur á framtíðina.

At lætta um skattatrygging og at bøta um umstøðurnar hjá illa stöddu barnafamiljum. Náa vit hesum, tá er nógv vunnið. Tað verða tung tøk og tað krevur dirvi og áræði, hesum mugu allar góðar kreftir virka fyri, skal tað eydnast. Gott val.

Sylvester Jacobsen, valemni javnaðarfloksins í Eysturoy

Nú má vend koma í. Alt tos um farna tíð má halda uppat. - Vit kunnu ikki nýta okkara kreftir uppi á tað farna, men heldur líta frameftir...

Henry Jarnskotr, valemni Javnaðarfloksins í Eysturoy

Samstarv við onnur

Felagsskapur og samstarv er mergurin í javnaðarhugsjónini. Vit skulu í enn størri mun samstarva við grannar okkara, og í enn størri mun fáa samstarvið innan ríkisfelagsskapin at bera ávøkstu, samstundis sum vit skul leita enn longur burtur í somu ørindum, heldur Henry Jarnskotr, valemni Javnaðarfloksins í Eysturoy.

Álvaratos, er tað ikki tíð uppi á gevast við hasum tosinum um samband og loysing?

Tíðin, har ein møgulig loysing frá Danmark kundi lata seg gera, er farin. Hetta var tíðin, tá tilfeingis í havinum var ein spurningur um dugnaskap og fiskieydn. Hetta var eisini tíðin, tá sparsemi, innlaga og gerðabýti var vanligt millum manna. Eingin kendi til hugtakið »svart arbeiði«.

Men tíverri var hetta eisini tíðin, har tey, ið áttu nakað, fingi meir, meðan restin

av fólkinum stóð við hógvuni í hondini.

Hin føroyski sambandsmaðurin, sum vit kundu hann fyrr, er ikki til longur. Av gomlum vana verður tó ein fornleivd vald inn á ting, har hon roynir at verja eina hugslon, ið einki hevur viðsamsvarandi stöðuna í dag at gera.

Menningin av tí føroyska samfelagnum hevur ikki staðið í tað, hóast afturhaldskreftir hava verið nógv. Vesturheimurin, og serliga Norðurlond við Danmark á odda, hava drig-

ið okkum við sum efturbát kann sigast, men í dag er munurin minni.

Útbúgvingarmøguleikar, samstarv og sambandin av hugsjónum hava víðkað sjónarring okkara og ment okkum á øllum økjum.

Hóast tæll bakkastini í seinastuni og hóast byrðarnar eru ov tungar hjá nógvum og hendurnar tómar hjá mongum, hava vit eitt samfelag, har eingin er gloymdur.

Vit standa á einum vegamóti og skulu velja hvønn veg vit skulu fara. Latum

okkum halda fast um vinnin rættindi, lera av mistøkunum og við hesum førmingi stinga út í kortið.

Felagsskapur og samstarv er mergurin í javnaðarhugsjónini. Vit skulu í enn størri mun fáa samstarva við grannar okkara, og í enn størri mun fáa samstarvið innan ríkisfelagsskapin at bera ávøkstur, samstundis sum vit skulu leita enn longur burtur í somu ørindum. Hann, ið byrgir seg inni, hevur sett seg sjálfan uttanfyri.

Eingin rættisriktaður fer at

tosa um samband við Danmark ella ikki, tá tann stóri spurningurin er sambandið við ES.

Vit mugu »takla« henda átrokandi spurning beinanegin, tí sum er hevur ES eina frihandilsavtalu við okkum, meðan vit sláa okkum í múrar og loft hjá teimum.

Morgindagurin bíðar ikki - hann kemur við nýggjum avbjóðingum og tá er neyð-

- Vit standa á einum vegamóti og skulu velja hvønn veg vit skulu fara.

ugt at hava tikið eina greiða stöðu. Fólkið eigur avgerðina, og tí eigur atkvøða um henda spurningin at verða skjótast gjørt.

Henry Jarnskotr, valemni javnaðarfloksins í Eysturoy